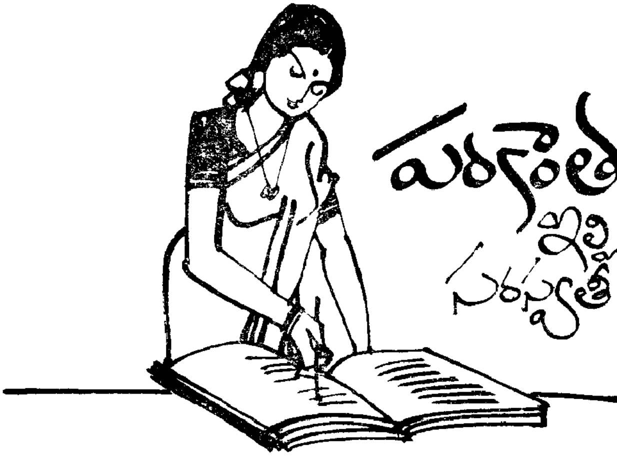

పరకాంత

ఇల్లిందల సరస్వతీదేవి

వరదరాజేశ్వరి ఆ క్రిందటి రోజే జూనియర్ కాలేజికి లెక్చరర్‌గా బదిలీ అయివచ్చింది.

ఆమె రిజిస్టర్‌లో సంతకం పెట్టే ముందు మెడనొకసారి తడిమి చూసుకుంది. బంగారంతో చుట్టిన రెండు వరుసల నల్లపూసలదండ ఒక పేట బంగారు గొలుసు చేతికి తగిలాయి. మెడనిండుగా ఉంది. వాటి నొకసారి కంటితో చూసుకోగానే ధైర్యం వచ్చినట్లయింది. సంతకం పెట్టి హుందాగా స్టాఫ్‌రూంలోకి వెళ్లి కూర్చుంది. టైం టేబుల్ చూసుకుంది. పది గంటల తరువాత తనక్లాసు.

ఈ లోపల ఒక్కొక్కరే ఆ రూములోకి వస్తున్నారు. వచ్చి- కుర్చీలో కూర్చున్న వరదరాజేశ్వరిని చూసి "కొత్తగా వచ్చారా?" అని అడుగుతున్నారు.

"అవును. నిన్ననే వచ్చాను" చెబుతోంది.

నాలుగయిదు రోజులయేసరికల్లా ఆ కాలేజిలో పనిచేస్తున్న ఉపన్యాసకురాండ్రకు ఆమె మెడలోఉన్న ఆ రెండు హారాల సంగతీ తెలిసిపోయింది. పలకరింపుల తరువాత సంభాషణలలోకి దిగారు. క్రమంగా చనువు ఏర్పడ్డది.

మాలిక, అర్చన ఇద్దరూ చాలా చురుకుగా ఉంటారు. వాళ్ల చురుకుదనం కళ్లల్లోనే కాదు మాటల్లోకూడా ప్రస్ఫుటమవుతుంది. హాస్యంగా- వ్యంగ్యంగా చమత్కారంగా మాట్లాడుతూ ఎదట మనిషిని తికమకపెట్టేస్తారు. ఈ ఇద్దరికంటె కొంచెం వయస్సులో పెద్దవాళ్లు రమణీ, శాంతా మితంగా తూచి తూచి మాట్లాడతారు. వాళ్ల వాళ్ల సబ్జక్ట్సులో గట్టివాళ్లే. విద్యార్థులకు బాగా పాఠాలు చెప్పి వాళ్లనాకర్షిస్తారు. తమ డ్యూటీని

చక్కగా నిర్వహించగలరు. ఈ నలు గురిపట్ల విద్యార్థులకు గౌరవాభిమానాలు అపరిమితము.

"రమణీ! రమణీ!" దగ్గరగా వచ్చి కూర్చుంది మాలిక ఏదో చెప్పాలన్న ఆదుర్దాతో నోరు తెరచి.

"ఏమిటా హడావిడి అన్నిటికీ? అదే మిటో తొందరగా చెప్పు!" రమణి విసు కున్నట్టుగా అంది.

ఇటూ అటూ చూసి, ఎవరూ ఆ ప్రాంతంలో లేరని నిర్ధారణ చేసుకుని, రమణికి దగ్గరగా వచ్చి "ఆమె మనలాగ కాదు. ఆమెకు పెళ్లయినట్టుంది. నల్ల పూసల దండ " అన్నది మాలిక.

"అ!!? అలాగా? ఎంత అదృష్ట వంతురాలు? అయితే నీకెట్లా తెలుసు?" ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరచింది రమణి.

"ఎంత కొంగు కప్పుకున్నా మెడలో ఉండే వస్తువులు కనబడవా? మొన్న నేను పక్కనే కూర్చున్నాను. కొంగు లాక్కుంటుంటే కనబడ్డాయి." చాలా గొప్ప పరిశోధన చేసినట్టు గర్వంగా చూసింది మాలిక.

ఉపన్యాసకులందంతా ఒక చోట కూర్చుని వరదరాజేశ్వరి పట్ల గౌరవ భావంతో మెలగేవాళ్లు. తమ నలుగురినీ ఒక గ్రూపు క్రింద ఎంచుకుని మాట్లాడే వారు.

జయరామ్ నిరుడే ఆ కాలేజీలో ప్రవేశించాడు. అతడు వచ్చినప్పటి నుంచీ ఆడవాళ్లకూ మగవాళ్లకూ మధ్య సేతువులా మెలగుతున్నాడు. నవ్వుతూ చనువుగా చమత్కారంగా మాట్లాడుతూ ఉంటాడు.

"కొత్తగా వచ్చిన లెక్చరరు బాగా మాట్లాడుతున్నారా? మీ అందరితో కలి విడిగా ఉంటున్నారా?" మాలికను అడి గాడు. అతడు వరదరాజేశ్వరి వచ్చి నప్పటినుంచీ ఆమెను గురించి అడిగి తెలుసుకోవాలని ఉబలాటపడుతున్నాడు. ఆమెను చూడగానే అతడి ఆలోచనలు ఏటో పోతున్నాయి. ఆమె ఉండి ఉండి ఉలిక్కిపడుతుంది ఎందుకు? ఏదో సందేహం.

"ఆమె చాలా మంచివారు. గర్వం అసలే లేదు. మంచి మాటకారి" అన్నది, కళ్లు గుండ్రంగా తిప్పుతూ.

సంతోషాన్ని ముఖంమీద కనబర చాడు జయరామ్.

"అంతేకాదు - పెళ్లికూడా అయిం దంటోయ్ జయరామ్‌గారూ!" అన్నది గర్వంగా మాలిక.

పెళ్లి కావటమన్నది అపురూపమూ అరుదూ అన్నట్టు ముఖంపెట్టి "అలాగా! పెళ్లయిందా? అయితే శ్రీవారు ఎక్క డున్నారు? ఏం చేస్తున్నారు?" నోరు తెరుచుకునే ఉన్నాడు ఆశ్చర్యంతో.

"ఇప్పటికి పెళ్లి అయిందనే తెలుసు కున్నాను. ఇంక వివరాలు సేకరించాలి."

వరదరాజేశ్వరి కాలేజీకి దగ్గరగా

ఒక పెద్దఇంట్లో ఒక గది అద్దెకు తీసుకుంది. స్వయంగా వంటచేసుకోవటం మొదలుపెట్టింది. కావలసిన వస్తువులు ఎక్కడ దొరుకుతాయో తెలుసుకుని కాలేజీనుంచి వచ్చేటప్పుడే కొనుక్కునేది. ఇంటికి రాగానే ఫ్లాస్కులో నుంచి ఒంపుకుని కాఫీ తాగేది. కాసేపు ఆ గదిలోనే అటూ ఇటూ తిరిగి వంట చేసుకునేది. తెల్లవారి కాలేజీలో చెప్పవలసిన పాఠాలు తయారుచేసుకుని అద్దెకు తెచ్చుకున్న పత్రికలు చదువుకునేది.

“మా యింట్లో ఇవాళ మామిడికాయ పచ్చడి చేశాను. నీవు కూడా కాస్త రుచి చూడు” అంటూ ఆ గదిలో అడుగు పెట్టింది ఇంటి యజమాని తల్లి ఒక ఉదయాన.

పచ్చడిగిన్నె అందుకొని మూత తెరిచి వాసన చూసింది. ఇంగువ కర్వేపాకు వాసన ఘుమఘుమలాడింది. తన తల్లి పెట్టినపోపు జ్ఞాపకంవచ్చింది వరదరాజేశ్వరికి. ఏనాటిదో ఆ రుచి? అయినా మరిచిపోలేదు.

కంటిరెప్పలు టపటపలాడిస్తూ “మిమ్మల్ని చూస్తుంటే మా బామ్మ జ్ఞాపకానికి వస్తోంది. అయినా ఇప్పుడు మామిడికాయ లెక్కడివండీ?” అంటూ ఆప్యాయంగా పీటవేసింది కూర్చోటానికి.

పీటవంక ఓరగంటితోనూ, వరదరాజేశ్వరినోసారి పరిశీలనగానూ చూసింది ఆమె.

“అమ్మాయీ, నీ పేరేమిటో వచ్చిన్నాడు చెప్పావు. ఈ రొట్టెలపీటేమిటి కూర్చోటానికి? నేను మంచిపీట ఇస్తాను వాడుకో. ఇంకేదయినా కావాలంటే చెప్పు— ఇస్తాను. చిన్నపిల్లవు ఒక్కదానవూ ఉంటున్నావు, ఇబ్బందిపడకమ్మా. అన్నట్టు మామిడికాయ లెక్కడివని అడిగావు గదూ? అబ్బాయి ప్లీడరు కనుక ఎప్పుడూ ఎవరో ఒకరు ఏదో ఒకటి తీసుకువస్తారు. పార్టీలెవరో పాతిక్కాయలూ, కిలో మంచినెయ్యి తెచ్చారు. ఇంకా వాళ్ళ ఊళ్లో మామిడికాయలు కాస్తున్నాయట” అంటూ ఆ గదంతా పరకాయించి చూసింది.

“ఆఁ, బాగానే సర్దుకున్నావు గదిని. ఈ పంపుకిందే తోముకుంటున్నావా గిన్నెలు? బాగా మెరుస్తున్నాయి. అన్నట్టు అన్నంలోకి ఏం చేసుకుంటున్నావు?” గూట్లోపెట్టిన సీసాలన్నీ చూస్తూ ప్రశ్నించింది.

“నేనాండి? మా వదినె అన్ని రకాల ఊరగాయలూ ఇచ్చింది. పొడులన్నీ తయారుచేసి సీసాలలో పోసి ఇచ్చింది. ఇవి అయిపోతే వెళ్లినప్పుడు తెచ్చుకుంటానండి.”

ఆనాడు ఆదివారం. కాఫీ తాగి తీరికగా కూర్చుంది వరదరాజేశ్వరి. ఆమె ఆప్యాయంగా మాట్లాడుతుంటే ప్రాణం లేచివచ్చింది. తన బామ్మ ఇలాగే ఉండేది. తను పెద్ద మనుమరాలు. ఆమె

కొడుక్కి చెప్పి తన పేరే పెట్టించు కుంది. అపేక్షతో వరదా అని పిలిచేది. తనమీద ఈగ వాలనిచ్చేది కాదు.

"మిమ్మల్ని చూస్తోంటే మా బామ్మ జ్ఞాపకం వస్తోంది." అన్నది పక్కగా కూర్చుని మల్లి.

"నీకు బామ్మ ఉందా? అయితే నన్నూ అలాగే పిలు. ఇప్పుడు మీ బామ్మ బాగా తిరుగుతోందా? అసలు ఏ ఊర న్నావు మీది?" కొంగు సవరించుకుంటూ అడుగుతోందామె.

"మా బామ్మ నాకు పదేళ్లప్పుడు పోయిందండీ. మావాళ్లది ఏలూరు."

"అలాగా! అత్తవారేవూరు?" వరద రాజేశ్వరి మెడలో నల్లపూసలు చూసి అడిగింది.

ఉలిక్కిపడ్డది వరదరాజేశ్వరి. అవును. అవి షాపులో కొనుక్కుని మెడలో వేసుకుంది. గాని- వాటి బాధ్యతలను తను అహర్నిశలూ జ్ఞాపకం ఉంచుకుని మెలగాలన్నమాట ఇంకా బాగా అలవాటు కాలేదు.

"అత్తవారిది కంకిపాడు" అన్నది సర్దుకుంటూ.

"అతడేం పనిచేస్తాడు?" ఎక్కడున్నాడు?"

"ఆయన నేను చేసే పనే చేస్తారు."

మరి- ఇద్దరూ ఒకచోట ఉండకుండా ఏమిటి? ఆయన ఉన్నచోటికి బదిలీ చేయించుకోలేకపోయావా?"

"ఎంత ప్రయత్నంచేసినా కాలేదండీ. సెలవుల్లో నేను వెళతాను."

"ఎందుకూ ఈ ఉద్యోగం? హాయిగా అతడి దగ్గర ఉండక?"

నవ్వింది వరదరాజేశ్వరి.

ఆ మరునాడు కాలేజీలో మాలిక పట్టు కుంది. అక్కా అంటూ వరస కలిపింది. ఊరూ పేరూ అన్నీ వివరంగా అడిగి తెలుసుకుంది.

తొణకకుండా అడిగినదానికి జవాబు చెప్పింది వరదరాజేశ్వరి.

"అక్కా! నిన్ను ఇంత పెద్ద పేరుతో పిలుస్తారా ఇంట్లో? మా బావ గారు చిన్నపేరు ముద్దుగా పెట్టలేదూ?" మాలిక మరీ చనువైపోయి అన్నిటికీ ఎగతాళీ, హేళన చేస్తుంది.

"మావాళ్లింట్లో నన్ను వరదా అని పిలుస్తారు. అలాగే అందరూను."

మాలికకు వరదా అని పిలవటంలో ఎంతో సంతోషం కలిగింది. అందరికీ చెప్పేసింది ఆ సంగతి.

ఒక్కొక్క రోజు వరదకు ప్రాణం గడగడలాడిపోతుంది ఎక్కువ మాట్లాడకుండా ముభావంగా ఉండటానికి ప్రయత్నిస్తుంది. కాని ఆమె స్వభావానికే విరుద్ధమైనదది.

దసరా సెలవులకు వరద ప్రయాణ మైంది

"అమ్మాయీ, మీ ఆయన దగ్గరికి వెళ్తున్నావా?"

"అవును బామ్మగారు!" అంటూ నవ్వింది.

"వెళ్లిరా, ఈసారి ఆయనను ఈ ఊరు రమ్మను" అన్నది.

తల ఆడించింది మాట్లాడకుండా.

వెళ్లగానే అన్నగారు విశ్వం ఆ ఊరి విశేషాలన్నీ అడిగి "ఎలా ఉందిప్పుడూ?" అన్నాడు.

"బాగానే ఉంది. ఇంకా బాగుండటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను!"

"వరదా, అమ్మ కనుక బ్రతికిఉంటే ఎంత బాధపడేదో? పెళ్లికాకుండా ఈ నల్లపూసలూ మంగళసూత్రాలూ పెట్టుకున్నావు మరి. నీ ఖర్చులు పోను ఇంకా మూడువేలయితే సరిపోతుంది మన మనుకున్నదానికి. మొన్న సురేషు వచ్చినప్పుడు మాఘమాసంలో లగ్నం పెట్టిస్తానన్నాను. నీకూ ఇష్టమే కదూ?" ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు.

కళ్లు చెమ్మగిలటం అన్న చూడకుండా ఉండాలని తలదించుకుంది వరద.

వదిన నీలవేణి వరదను కూతురిలా చూసుకుంటుంది. ఆడబడుచు పెళ్లి చేయకుండా కాలం గడుపుతున్నాడని విశ్వాన్ని మందలిస్తూ ఉంటుంది.

సెలవుల్లో ఆనందంగా గడిపి కాలేజికి వచ్చిన వరదను చూసి మాలిక ఆటలు పట్టించటం మొదలుపెట్టింది.

"అక్కా, నీవు మా బావగారూ తీయించుకున్న ఫోటో నాకు చూపించవా?"

"వెంట తెచ్చుకోలేదు మాలికా. ఈ సారి తీసుకువస్తాను."

"అదేమిటి? పోనీ- నీ పర్సులో ఉన్నదయినా చూపించు బావగారిది."

"నాకు పర్సులో పెట్టుకునే అలవాటు లేదు. ఈ సారి వెళ్లినప్పుడు తెస్తానుగా."

"చూడు శాంతా, రమణీ. నీవైనా చెప్పు. ఏమిటి అంతగా దాచుకుంటుంది ఎవరికీ చూపించకుండా? మనకు బావగారి వేవయినా సంగతులు చెప్పి నవ్వించ కూడదూ?"

"అందరూ నీలాగ బడబడ వాగుతారేమిటి? బావగారి సంగతి అడిగితే చెబుతారా?" మందలిస్తూ ప్రోత్సాహించింది అర్చన.

సమయం దొరికినప్పుడల్లా వరదను పీడిస్తూనే ఉంది మాలిక.

సాయంకాలం ఇంటికి వెళ్లేటప్పుడు జయరామ్ మెట్లమీద నిలబడ్డాడు. అతడు ప్రతిరోజూ ఇంటికి వెళ్లేటప్పుడు వేణుగోపాల్ కూడా వస్తాడు.

మాలికా అర్చనలకు మధ్య వరద గేటువైపుకు నడుస్తున్నది. ఆమె ముఖం చూసినవాళ్లకు ఎన్నో వ్యధలు ముఖం మీదనే కనుపిస్తాయి. పాపం అనుకుంటారు.

పెళ్లయిన తరువాత విడివిడిగా ఉద్యోగరీత్యా ఉండవలసి వచ్చినందుకు వరద విచారంగా ఉంటుందని అందరూ అనుకుంటారు. అలా అనుకోవటానికి

సగం కారణం మాలిక. కాని-జయరామ్ మనసు అలా అనుకోదు. ఆమెను చూసిన అతడికి ఎన్నో రకాల ఆలోచనలు పోతూఉంటాయి.

"ఆయన దూరంగా ఉంటే ఇంత విచారపడాలా?" అంటుందతడి మనసు.

"ఏమండీ మాలికగారూ? ఈసారి కాలేజీ 'డే'కు మంచి ప్రోగ్రామ్ ఏర్పాటు చెయ్యండి మీరంతా కలిసి" అంటూ మాట కలిపి, ఆమె వందను గురించి ఏమైనా చెబుతుందేమోనని కదిలిస్తాడు. అనుకున్నట్టుగానే ఏవేవో చెబుతూనే ఉంటుంది మాలిక.

ఫిబ్రవరి నెలలో తన దగ్గరున్న డబ్బంతా చేతబట్టుకుని వారం రోజులు సెలవు పెట్టి ఇంటికి బయలుదేరింది వరద. ఆమె వారం రోజులనుంచీ అన్నగారి దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం వస్తుందేమోనని ఎదురుచూస్తోంది. సెలవు ముందుగానే ఏర్పాటు చేసుకున్నది కనుక ఉత్తరం రాకపోయినా బయలుదేరింది.

స్టేషనుకు వస్తాననుకున్న అన్నగారు రాలేదు. పనిసందడిపల్ల రాలేకపోయాడేమోననుకుంది. ఇంటికి వెళ్ళగానే ఆమె ఊహించినట్టుగా వాతావరణం లేదు.

వదినా అన్నలు పెళ్ళి పనుల్లో మునిగి తీరికలేకుండా ఉంటారనుకుంది. కాని - ఇంట్లో ఏ సంవడీలేదు. విశ్వం ఇంట్లోనే లేడు. మామూలుగా ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయినట్టున్నాడు. వదినగారు మామూలుగా భోజనం చేసి తిరిగ్గా కూర్చుంది.

ఆడబడుచును చూడగానే పలకరించకుండానే లేచి వంటయింట్లోకి వెళ్ళింది. సూట్కేసు కిందబెట్టి లోపలికి నడుస్తూ "అన్నయ్య లేడా వదినా?" అంటూ తనే పలకరించింది వరద.

"మామూలుగా ఆఫీసుకు వెళ్ళారు. కాళ్ళు కడుక్కో రా. భోజనం చేద్దుగాని."

భోజనం చేస్తూ వదిన ముఖంలోకి చూసింది వరద.

వరద చూపులను తప్పించుకుంటూ లేచింది ఆమె.

"వదినా. నీకు ఒంట్లో బాగాలేదా? అట్లా ఉన్నావేం?" వరదను చూడగానే ఆప్యాయంగా పలకరించే వదిన ఇవాళ మూగనోము పట్టిందా? ఏమయిందివాళ? అంతా కొత్తగా ఉందేమిటి? అనుకుంటోంది వరద. ఆమె అట్లా మాట్లాడకుండా ఉండేసరికి వరదకు కన్నీరు ముంచుకువచ్చింది.

కడుపులో ఏదో సలసల మరిగి తెర్లుతున్నట్లయింది వదినకు.

"అంతదూరంనుంచి పడుతూపడుతూ బస్సులో వచ్చావు. కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకో" అంటూ వదిన వరదకు మంచం వేసే నెపంతో అక్కడినుంచి కదిలింది

వరదకు అంతా అయోమయంగా ఉంది. మంచంమీద పడుకుందన్న మాటే గాని ఏవేవో ఆలోచనలు చుట్టుముట్టాయి.

సురేష అన్నట్టుగా రాలేదా? అతడికేదయినా ఇబ్బంది వచ్చిందా? బస్సులో ప్రయాణం చేసి వచ్చిన వరదకు అలసటతో కళ్లు మూతలుపడ్డాయి.

తిరిగి ఆమెకు అన్నావదినల మాటలతో మెలకువ వచ్చింది.

"పాపం, పడుతూపడుతూ బస్సులో ఎండలోపడి వచ్చిందండీ. ఎంతో ఆదుర్దా పడుతూ 'అన్నయ్యలేడా వదినా?' అంది. నేను కన్నీళ్లాపుకోలేకపోయాను. ముఖం పక్కకు తిప్పుకుని అన్నం పెట్టాను. పడుకుంది. ఏదో అర్థంచేసుకుంది. అంత తెలియనిదా? ఇల్లు చూసి వెళ్లాగిపోయినట్టు తెలుసుకునే ఉంటుంది" అంటోంది వదిన.

"ఆ దుర్మార్గుడు మూడువేలిస్తానన్నప్పుడు ఐదువేలిస్తే చేసుకుంటానన్నాడు. ఐదూ ఇస్తామంటే ఏడు ఇవ్వమన్నాడు. అక్కడికీ నేను అతడన్నదానికల్లా సరేనని, పాపం— దాన్నే కట్నండబ్బ

సంపాదించమని అడుగుతున్నాను సరి పడిన డబ్బు తెచ్చే ఉంటుంది. దాని పెళ్ళికి అదే డబ్బు సంపాదించటం నాకెంత బాధగా ఉందో తెలుసా ?" విశ్వం కుర్చీలో కూలబడిపోయాడు.

సగం విన్నది వరద. దాన్నిబట్టి ఏం జరిగిందో తెలిసిపోయిందామెకు. సురేషు చేసిందాంకి వాళ్ల బాధపడటం సహించ లేకపోయింది కొంగుతో కళ్లు తుడుచు కుని, లేచి కూర్చుని "అన్నయ్యా" అంటూ పిలిచింది.

"మధ్యాహ్నం బస్సుకు వచ్చావామ్మా ?" విశ్వం లేచివచ్చాడు.

"అవును. భోజనం వేళకే వచ్చాను."

ఆ ప్రశ్నా ఈ జవాబూ కాదు వాళ్లకు కావలసింది. వాళ్ల హృదయాలలో చెల రేగుతున్న దావానలం నిగ్రహంవల్ల పలకరింపుగా వెలువడిన మాటలవి. ఇద్దరికీ ఆ సంగతి తెలుసునని వాళ్లముఖాలే చెబుతున్నాయి.

"ఊరూ కాలేజీ బాగుందా ? నీకు ఇబ్బంది లేదుకదా ?" ఇంకా పైపై మాటలే సాగిస్తున్నాడు విశ్వం.

ఒక గంటసేపు కాలక్షేపం చేసిన తర్వాత ఇద్దరూ మామూలు మనుష్యులై ప్రస్తుతానికి వచ్చారు.

"అమ్మా వరదా" భారంగా ఉన్న గొంతును సర్దుకొని "మనం సురేషు నింక వదులుకుంటే మంచిదమ్మా ?" అన్నాడు,

వరద అతడివంక చూడలేక తల వంచుకుంది.

"నాతో- ఎప్పుడు లగ్నంపెట్టినా సరే నన్నాడు కాని- వారం తిరక్కుండానే అతడి పెళ్ళి పన్నెండువేలతో పక్క ఊళ్లోనే అయింది. మాట తప్పేవాడిని నమ్మాం మనం ఇంతకాలం" భార్య తీసుకువచ్చిన కాఫీ గ్లాసు తనే చెల్లెలి చేతికిచ్చాడు.

మెదడు మొద్దుబారినట్లయింది వరదకు. కొంతసేపటికి- ఈ కట్నం డబ్బుకోసం తనెంత కష్టపడుతున్నది ! నామమాత్రం ఖరు లు తను పెట్టుకుని పైస పైస లెక్కబెట్టుకుంటూ డబ్బు బ్యాంకులో వేస్తున్నది. పెళ్లికాని ఆడ పిల్లంటే లోకానికి తేలిక. ఆ బాధపడ లేక నల్లపూసలదండ మంగళసూత్రాలు కొనుక్కుని మెడలో వేసుకుంది. ఇంకా ఏంచేయాలి తను ?

"కాఫీ తీసుకో వరదా ? చల్లారిపోతు న్నది" విశ్వం హెచ్చరించాడు.

ఆ రాత్రి ఎవరూ ఆమెను పలకరించ లేదు. మాట్లాడకుండా భోజనంచేసి పడు కుంది.

మరునాడు విశ్వం ఆఫీసుకు వెళ్లే సమయంలో "అన్నయ్యా, ఇదిగో డబ్బు. బ్యాంకిలో వెయ్యి పదిగంటల బస్సులో వెళ్లిపోతాను" వంద రూపా యల నోట్లకట్ట అతడికి అందించింది.

"సరేనమ్మా" అతడవి అందుకుని

పక్కకు తిరిగి కన్నీళ్లు తుడుచుకున్నాడు.

మళ్లీ మామూలుగా కాలేజికి వెళ్లటం విద్యార్థులకు పాఠాలు చెప్పటంలో మనసు మళ్ళించి తిరుగుతోంది వరద.

"ఏమంటున్నారు ఉపన్యాసకురాండ్రు?" అంటూ పలకరించాడొకనాడు మాలికను జయరామ్.

చిన్నపిల్లలా కిలకిలలాడుతూ కబుర్లు చెప్పే మాలిక అంటే అక్కడందరూ తమ చెల్లెలే అనుకుంటారు. పసిబిడ్డ హృదయంగల మాలిక అందరి కబుర్లూ చెబుతూ ఉంటుంది.

ఆనాటి కబుర్లలో ఊరినుంచి తిరిగి వచ్చిన వరదను గురించి "శ్రీవారు విదేశాలకు వెళ్తారట. సాగనంపి వచ్చిందట. అందుకని మా వరద మనసు ఆయన వెంటనే వెళ్లిపోయింది. కళ్లు మూసుకని విద్యార్థులకు పాఠాలు చెప్పే వరద తిరిగి వచ్చింది. అసలే ఎక్కువ మాట్లాడదు. ఇప్పుడసలే మాట్లాడదు" అంటూ చెప్పింది చేతులు తిప్పుకుంటూ.

"మీరంతా కబుర్లుచెప్పి ఆమెకు కాలక్షేపం కలిగించకూడదూ?" అన్నాడు జయరాం.

ఆ మాట అప్పుడే మరచిపోయి కబుర్లలోకి దిగింది మాలిక అతడితో.

మాలికకోసం అటుగావచ్చిన అర్చన ఈ కబుర్లన్నీ విన్నది. ఆమె మాటల్లో మాలికకేమీ తీసిపోదు. కాని వాగుడుకాయలా అందరిమాటలూ పట్టించుకుని ఎక్కడబడితే అక్కడ వాగదు. అందుకని మాలికా అని ఒక కేక పెడుతూ ఉంటుంది. అర్చనకు వరద ఎందుకట్లా ముఖం చిన్నబుచ్చుకుని తిరుగుతోందో ఇప్పుడర్థమయింది. "పాపం - వరద" అనుకుం- మనసులో.

వరద తన వెనకాలే వస్తున్న అర్చనను చూసి "మీ యింటికి దారి అటు అన్నారు కదా?" అన్నది నవ్వుతూ.

"ఇవ్వాళ మాయింటిదారి ఇటువైపు."

"అహా(" ఆమె తనను కలుసుకునే వరకూ ఆగి, అడుగులేస్తూ "పిలవకుండానే నాకోసం మా యింటికి వస్తున్న చెల్లెలికి కప్పు కాఫీమాత్రమే దొరుకుతుంది" అంటూ బుజమ్మీద చెయ్యేసి తీసుకువెళ్లింది.

అర్చన ఆమెగదిని ప్రతి అంగుళమూ పరిశీలించి వదలిపెట్టింది కాఫీ ఇచ్చేలోపుగా. ప్రతి పుస్తకమూ తిరగేసింది.

"మీకంత దిగులుగా ఉంటే మా యింటికివచ్చి రెండు రోజులు ఉండకూడదూ?" కాఫీకప్పు కిందపెట్టి వరద భుజంమీద చెయ్యేసింది అర్చన.

"మీరు రాకూడదూ? మనిద్దరం ఇక్కడ హాయిగా ఉండొచ్చు. ఇద్దరం కలిసి కాలేజికి వెళ్లొచ్చు" అన్నది వరద.

ఇద్దరూ కబుర్లుచెప్పుకుంటూ భోజనం చేస్తుండగా ఊరగాయలూ పచ్చళ్లూ వడియాలను గురించి తన వదిన ఇంటి యజమాని తల్లి ఎప్పుడెప్పుడు ఇచ్చినదీ

చెప్పి వర్ణించటం మొదలుపెట్టింది వరద.

"అయితే మా బావగారు తిరిగి ఎప్పుడు వస్తారు?" ఉన్నట్టుండి ప్రశ్నించింది అర్చన.

"వారికి అక్కడ రావలసిన ప్రమోషన్ రాలేదు. అందుకు వెళ్లారు. బహుశః వస్నే రమ్మంటారేమో ఒకటి రెండేళ్లలో" అన్నది కళ్లు దించుకుని.

"అయితే మా అక్కకు విదేశయానం ఉన్నదన్నమాటే." చప్పట్లు కొడుతూ గంతులేసింది అర్చన. మళ్లీ అంతలోనే అడిగింది– "మా బావగారు తరుచుగా ఉత్తరాలు రాస్తూఉంటారా వరదా? ఎన్నాళ్లకోసారి రాస్తారు చెప్పు?"

వరదకు ఈ ప్రశ్నలన్నీ ఎంత ప్రాణాంతకంగా ఉన్నా నిబ్బరంగా జవాబులిస్తోంది. సహజంగా నటిస్తోంది.

విశ్వం చెల్లెలికి రాసే ఉత్తరాలు జాగ్రత్తగా కాలేజి అడ్రసుకే రాస్తూ ఉంటాడు. వరద చదువుకుని వెంటనే చింపి బుట్టలో పడేస్తుంది. విశ్వం చెల్లెలికి సంబంధాలు చూడటం మానలేదు. హరికృష్ణ సంబంధం ఇటీవల చూశాడు. అతడు వరదను ఎప్పుడో చూశాడట. ఆమెకు సంపాదన ఎంతఉన్నా పదివేలు కావాలట. ఆమె ఎకౌంటులో ఉన్నది తొమ్మిదే. అన్నగారు ఖర్చులు పెట్టి పెళ్లిచేసినా ఇంకొక వెయ్యి తక్కువవుతున్నది. ఈ విషయాలు ఆమె నొచ్చుకోకుండా లౌకికంగా ఉత్తరం రాశాడు విశ్వం.

స్టాఫ్‌రూములో కూర్చుని ఆ ఉత్తరం చదువుతున్న వరదముఖం పాలిపోయింది ఇట్లా ఇది ఎన్నవది? తక్కువపడ్డ వెయ్యి రూపాయలూ సంపాదించేటప్పటికి ఆ సంబంధం తప్పిపోతుంది. కట్నాల పరుగుపందెంలో తను ఓడిపోతున్నది. ఈ ఆలోచనలతో ఆమె దేహంలోవి రక్తమంతా నీరయినట్లుగా ఉంది. నీరసం ఆవహించింది.

ఆమెకు క్లాసు ఉన్నట్లు తటాలున స్ఫురించింది. నిద్రనుంచి లేచినట్టుగా పుస్తకాలు చేతబట్టుకుని క్లాసుకు వెళ్లిపోయింది.

పదిరోజుల తరువాత స్టాఫ్‌మీటింగ్ అయింది. అందరితోపాటు తెచ్చి పెట్టుకున్న ఉత్సాహంతో మసలుకుంది వరద అర్చన, మాలిక, జయరామ్‌లు ఆమెను ఆనాడే కొత్తగా చూస్తున్నట్టుగా చూశారు. ఆమెను కొత్తకోణంలోనుంచి చూస్తూ మాట్లాడటం మొదలుపెట్టారు. ఎగతాళి, హాస్యంపాళ్లు అర్చన మాలికల మాటల్లో మామూలుగా కంటె ఎక్కువగా పొంగాయి. వరదకు కళ్లనీళ్ల పర్యంతమయింది.

ఆ మరునాడే రమణి ఇంట్లో అల్పాహార విందు అందరినీ అహ్వానించింది.

పావుగంట వేళతప్పించి వెళ్లిన వరదకు జయరామ్ ఒక్కడే కుర్చీలో పేపరు చదువుకుంటూ కనుపించాడు. రమణి తల్లితో వంటయింట్లో గారెలు

చేస్తూ వరదను ఘూర్ణోమని చెప్పి లోపలికి వెళ్ళింది.

"ఇదిగో. మీరు స్టాఫ్ రూములో పారేసుకున్న ఉత్తరం." వరద చేతిలో పెట్టాడు జయరామ్.

వరదకు ఒళ్ళంతా కంపించింది. నోట మాటరాలేదు. పిచ్చిచూపులు చూడటం మొదలు పెట్టింది.

"భయపడకండి వరదగారూ. ఈ ఉత్తరం ఎవరూ చూడలేదు. నా కంట పడటానికి మీ గది ఊడ్చే నౌకరు కారణం. దాన్ని బాగా చదివితేగాని ఈ ఉత్తరం మీదని నాకు తెలియలేదు. సామాన్యమైనదానికి మీరింత బాధ పడటం దేనికి ? మి సమస్యను నేనర్థం చేసుకున్నాను. మీతో మాట్లాడాలంటే నాకు దారి దొరక్క ఈ ఉపాయం ఆలోచించాను. నేను మీకు నచ్చానా ? ముందామాట చెప్పండి ?"

వరద పట్టుబడిన దొంగలా చూసింది. తను కల్పించిన వాతావరణం కాసేపటిలో మంచులా కరిగిపోయింది. తలెత్తలేక పోయింది. అందరూ ఏమనుకుంటారన్న బాధ ఎక్కువైంది.

"సరే, మీ కిష్టమయితేనే సమండి. ఒకమాట. ఇది మనిద్దరిలోనే ఉంచండి. అలా అపరాధినిలా చూడకండి. మామూలుగా ఉండండి."

రమణి మరో పావుగంటకుగాని కాఫీ టిఫిన్లు తీసుకురాలేదు.

"అర్చనా మాలికా ఏరి ? ఏమిటీ ఆలస్యం ?" రమణి జయరామ్‌ను నిలవ దీసింది.

"వాళ్ళకు సినిమా ప్రోగ్రామ్ ఉంది కదా ?" అన్నాడు టిఫిన్ తీసుకుంటూ మామూలు మాటగా.

"నాకా సంగతి తెలియదు. ఇంకా వస్తారనుకుంటున్నాను" వచ్చిన ఇద్దరికీ కాఫీటిఫిన్లు ఇచ్చి వక్కపొడి డబ్బా బల్లమీద పెట్టింది రమణి.

"అలా మాట్లాడకుండా కూర్చున్నా వేమిటి వరదా ? నిన్ను వాళ్ల సినిమా ప్రోగ్రామ్‌లో కలుపుకోలేదా?" వరదకు దగ్గరగా వచ్చి కూర్చుంది రమణి.

"సినిమా సంగతి నాకు తెలియదు. చాలామంది ఫ్రెండ్సు ఈ హాలువిండా వస్తారనుకున్నాను" ఎందుకో వరద సరిగా మాట్లాడలేకపోతోందని రమణి గ్రహించింది.

"ఇవాళ ఇలా ఉన్నావేం ? ఒంట్లో బాగాలేదా ?"

"అబ్బే. బాగానే ఉన్నాను" సర్దుకో బోయింది వరద.

అరుగంటల సుమారుకు జయరామ్ వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తరువాత వరద బయలుదేరింది.

ఆ రాత్రి ఎంత అణచిపెట్టుకుందా మన్నా ఆందోళన తగ్గలేదు. ఏదో అప రాధం చేసినట్టు గుండె గబగబ కొట్టు కోవటం మొదలుపెట్టింది వరదకు.

తడబడుతూ కాలేజికి వెళ్ళింది. ఎవరివి చూడాలన్నా బిడియంగా ఉంది. తల ఎత్తలేక పోతున్నది

తనెందుకట్లా తన చుట్టూ పరిధులను ఏర్పరచుకున్నది? అటువంటి వాతావరణాన్ని ఎందుకు కల్పించుకున్నది?

లోకంకోసం లోకం పెళ్ళికాని ఆడపిల్లను చూసి ఊరుకోదని భయపడ్డదా? ఔనని గుండె కొట్టుకుంది.

అయితే పెళ్ళిఅయిన గుర్తులు కొట్టవచ్చినట్టు మెడలో కనబడుతుంటే వచ్చే వరు దేమనుకుంటాడు? తను రెండో వాడనుకుంటే?

తను చేసిన పిచ్చిపనిని ఎగతాళిచేస్తూ కొట్టిపారేసిన జయరామ్ సహృదయుడనిపించాడు వరదకు. అతడిమీద ఎనలేని గౌరవం కలిగింది.

మరునాడు జయరామ్ కలిసినా మాట్లాడే అవకాశం కలుగలేదు.

మూడోనాడు — "సెలవు పెట్టి మంగళగిరి రా. నీ కిష్టమైతే మనం దేవుడి గుడిలో పెళ్ళిచేసుకుని ఆ పైన రిజిస్టర్ చేయించుకుందాం. మరోమాట. మనం ఇంక ఆ ఊళ్లో ఉండొద్దు ఇంకొక ఊరికి బదిలీచేయించుకుందాం" అంటూ జయరామ్ దగ్గర్నించి వచ్చిన ఉత్తరం వరదకు అందింది.

ప్రాణం పోతుందనుకున్న బాధనుండి విముక్తిపొందినట్లనిపించింది. ఆనందపు టంచుల దగ్గర తాను ఉన్నట్లనిపించింది.

వెంటనే అన్నగారిని మంగళగిరి రమ్మని టెలిగ్రామ్ ఇచ్చి బయలుదేరింది.

చెల్లెలిని ఎవరూ మోసంచెయ్యటం లేదు. కట్నం తీసుకోని పెళ్ళికొడుకు మంచివాడేనని విశ్వం తెలుసుకోవటానికి ఒక గంట పట్టింది. ఆ తరువాత సంతోషం పట్టలేక జయరామ్‌ను కౌగలించుకున్నాడు విశ్వం.

"చూడండి - జయరామ్‌గారూ? నా చెల్లెలు అవివాహిత. సంగతంతా తెలుసుకున్నారు కదూ?" చేతులు పట్టుకున్నాడు అర్థింపుగా.

బిగ్గరగా నవ్వేశాడు జయరామ్ తల ఊపుతూ.

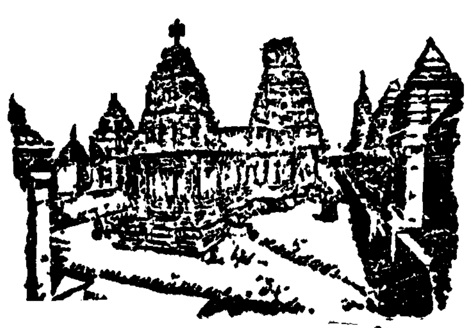

బిచ్చగాళ్ళు

కాటూరు రవీంద్ర-త్రివిక్రమ్

సర్వర్ కాఫీతెచ్చి ఎదురుగా ఉంచగానే, నిరీక్షణలోని విసుగు పారిపోయింది. మాధవరావ్ అప్యాయంగా కాఫీని 'సిప్' చెయ్యసాగాడు.

ఆ రోజే జీతాలందాయి;

మాధవరావ్ ఎప్పుడొచ్చినా రాకపోయినా, జీతాలందిన రోజున మాత్రం తప్పకుండా వస్తాడు.

పెళ్లికాకముందు, జీవితం కలల పడవలా వయ్యారాలుపోతూ పయనిస్తున్నపుడు రోజుకి రెండుమాట్లు కూడా వచ్చేవాడు.

కానీ-ఇప్పుడది సాధ్యంకావటంలేదు.

పెళ్లికధకి ఉపకథలుగా సమస్యలుంటాయి.

సమస్యల మధ్య సరదాలు ఎండిపోతాయి. తేరుకునే లోగానే జీవితం ఎండిపోతుంది!

అప్రయత్నంగా గోడకేసి చూశాడు.

ఆ రోజుతో జీవితం చాలించే పాత క్యాలెండరు!

తెల్లవారితే క్రొత్త సంవత్సరం. పరిసరాల పాతదనం మధ్య ఊహల కొత్తదనం- క్రొత్త చిగుళ్ళు తొడిగే ఆశలు.